

A Fővárosi Ítéltábla **felperes jogi képviselője** által képviselt felperes neve (**felperes címe**.) felperesnek, a **alperes jogi képviselője (alperes jogi képviselőjének címe)** által képviselt I.rendű alperes neve (**I. rendű alperes címe**) I. rendű és II.rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű alperesek ellen, hagyatéki hitelező igény iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. január 24. napján kelt 36.P.20.433/2016/17. számú ítélete ellen az alperesek részéről 19. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 nap alatt 1.000.000 (egymillió) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és néhai **személy** örökhagyó (továbbiakban: örökhagyó) 2007. április 25-én Kölcsönszerződés jelzálogkölsönhöz, Jelzálogszerződés és Megállapodás vételi jogról elnevezésű szerződéseket kötött, amelyeket közjegyzői okiratba foglaltak. A kölcsönszerződésre tekintettel a felperes az örökhagyó részére összesen 204.000 euró kölcsönt nyújtott, amelyből 2007. május 8-án 117.650 eurót, míg 2007. május 15-én 86.350 eurót teljesített. Az első részlet az örökhagyó más pénzintézettel szemben fennálló hiteltartozása kiváltását szolgálta, míg a második részlet szabad felhasználású kölcsön volt. A szerződésben a törlesztő részletek is euróban kerültek meghatározásra, az örökhagyó ennek megfelelően - egy részletet kivételével - a tartozását euróban egyenlítette ki. A fizetési

kötelezettségének 2013. július 30-át követően többszöri felszólítás után sem tett eleget, így a felperes 2013. október 15-én a kölcsönszerződést felmondta, majd végrehajtási záradék kibocsátását kérte. Az örökhatályú 2015. április 16-án elhunyt, a hagyatéki eljárásban a felperes hagyatéki hitelezői igényt jelentett be. A hagyatéki **személy**2 közjegyző előtt folyamatban lévő ügyben 11066/Ü/892/2015/20. számú ideiglenes hatályú hagyatéki átadó végzéssel az alperesek részére került átadásra, figyelemmel arra, hogy a hitelezői igény összegét vitatták.

A felperes keresetében az I. rendű alperest a fennálló tőketartozás, továbbá ügyleti és késedelmi kamatok, egyéb költségek - legfeljebb a hagyatéki erejéig történő - megfizetésére kérte kötelezni. A II. rendű alperest annak tűrésére kérte, hogy a haszonélvezetével terhelt vagyonából igényét kielégíthesse.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint a perbeli szerződés nem deviza, hanem deviza alapú kölcsönszerződés, amely a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 213. § (1) bekezdés a) és e) pontjába, a 2/2014. számú jogegységi határozat 1. pontjába és a Ptk. 209. § (1) bekezdésébe ütközik. Hivatkozásuk szerint a szerződésben a törlesztő részlet összege pontosan nincs meghatározva, csak egy körülbelüli érték került feltüntetésre. A törlesztő részlet a futamidő során változhat, azonban az a szerződésben megjelölt értéktől lényegesen nem térhet el. Előadták, hogy a kölcsön összeget a felperes ténylegesen forintban folyósította, amit a szerződés lehetővé tett, azonban a pénznem közötti átváltás ellenőrizhető módszerét a szerződés nem tartalmazza, ezért az semmis, arra jogok és kötelezettségek nem alapíthatók.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 55.935.861 forintot és ennek 2015. február 1. napjától a kifizetés napjáig járó évi 13 %-os mértékű késedelmi kamatát, 2015. február 1. napjáig esedékessé vált 9.450.623. forint ügyleti kamatot és ennek a kifizetésig járó évi 13 %-os mértékű késedelmi kamatát. A 2015. február 1. napjáig esedékessé vált 1.669.560 forint kezelési költséget, ennek a kifizetés napjáig járó évi 13 %-os mértékű késedelmi kamatát, a 2015. február 1. napjáig esedékessé vált 13.396.405 forint késedelmi kamatot és 1.232.213 forint jogérvényesítési költséget. Megállapította továbbá, hogy az I. rendű alperes e követelését a hagyatéki tárgyat képező **cím**. alatt felvett, természetben **cím**2. szám alatt „kivett lakóház udvar” megjelölésű ingatlannal és ennek hasznáival felel. Kötelezte a II. rendű alperest annak tűrésére, hogy a felperes követelése a haszonélvezetével terhelt hagyatéki vagyonból kielégítésre kerüljön. Kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 3.178.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság előrebocsátotta, hogy a jelen ügyben a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 1. §-a értelmében az ügy elbírálására a szerződés érvényessége tekintetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) szabályait, míg az öröklés megnyílása folytán a hagyatéki hitelszerzői igény érvényesítése vonatkozásában a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. V. törvény (új Ptk.) rendelkezéseit alkalmazta. Megállapította, hogy a felperes és az örökhatályú között létrejött szerződés a Ptk. 685. § e) pontja értelmében fogyasztói kölcsönszerződés, amely a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1) törvény hatálya alá esik. Az ítélet indokolása szerint a szerződés tényleges deviza szerződésnek minősül, ugyanis a felperes által nyújtott kölcsön összege, a folyósított kölcsön neme, a törlesztő részlet összege egyaránt euróban került meghatározásra. A szerződés II.2.6. pontja azonban nem zárta az eltérő valutában történő teljesítését a fogyasztónak, ha a deviza számláján nem áll rendelkezésre a törlesztő részletnek megfelelő euró keret.

Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy a kölcsönszerződés nem ütközik a Hpt. 203. § (6)-(7) bekezdésébe és a 213. § (1) bekezdés a) és e) pontjának rendelkezéseibe. A felperes jogszabályi kötelezettségének eleget tett: tájékoztatta az örökhagyót a vételi jogról és az árfolyamkockázatról a szerződés aláírását megelőzően, melyet az örökhagyó az aláírásával igazolt. Az árfolyamkockázatról való tájékoztatás a deviza kölcsönre tekintettel nem volt kötelezettsége. A szerződésben a kölcsön összege, a folyósítás pénzneme, illetve a törlesztő részlet meghatározásra került euróban, így a kölcsön forint összegben történő meghatározása sem volt felperesi kötelezettség. A deviza szerződésre tekintettel a forint/euró átváltására vonatkozó számítási műveletet sem kellett a szerződésnek tartalmaznia.

Az ítélet szerint a szerződés valóban nem határozta meg az euróban fizetendő havi törlesztő részlet pontos összegét, számítási metodikát nem rögzített, csupán annyit tartalmazott, hogy „a havi rendszeres törlesztő részlet összegét a bank a folyósítás napján számítja ki”. A törlesztő részlet megközelítő összegét 1.922 euróban jelölte meg azzal, hogy a kölcsön törlesztése annuitásos módszerrel történik. Az annuitás meghatározásánál döntő jelentőségű a folyósítás napja, ezért csak a folyósítás tényleges napján adható meg a törlesztő részlet pontos összege. A felperes általános üzletszabályzata tartalmazza az annuitásos számítási módszerhez tartozó képletet, így a szerződés megfelelt a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjában és az 1/2016. Polgári jogegységi határozat 2. pontjában foglalt követelményeknek. A felperes egyébként ajánlott levélben tájékoztatta a törlesztő részletek összegéről az örökhagyót. A törlesztőrészlet csupán a hitelkiváltás célú kölcsön folyósítása után és a fennmaradó kölcsön kiutalását követően volt pontosan meghatározó. Mivel a szerződésben írt 1.922 euróhoz képeset az 1931,61 euró 9,61 euróval több, ami a törlesztőrészlet 0,5 %-os növekedését jelenti, így az nem ütközik a Ptk. 209. § és 209/A. § előírásaiba. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által kiszámolt és a kereseti kérelemben megjelölt tőketartozás és járulékaik megfelel a jogszabályoknak és a szerződés rendelkezéseinek, ezért az I. rendű alperes az új Ptk. 7:1. §-a és a 7:96. § (1) bekezdése alapján köteles a kölcsönszerződésből fennálló tartozás megfizetésére. Az ügyleti kamat mértéke a szerződés II.2.a. pontján, a kezelési költség a II.2.c. pontján, a késedelmi kamat mértéke a VI.3. pontján a jogérvényesítési költség a VII.8. pontján alapul. Az I. rendű alperes az ideiglenes hatályú hagyatékátadó végzés értelmében a neki átadott perbeli ingatlannal köteles helytállni a hagyaték tartozásáért, míg a II. rendű alperes mint az örökhagyó túlélő házastársa az új Ptk. 7:96. § (4) bekezdése értelmében köteles túrni, hogy a haszonélvezetével terhelt vagyontól a hitelező követelését kielégíthesse. Az elsőfokú bíróság a perköltség tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése, 82. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek fellebbezéssel éltek, melyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását kérték. Tévesnek tartották az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a perbeli kölcsönszerződés deviza szerződés. E körben utaltak a kölcsönszerződés A.VI.2. pontjára, miszerint az árfolyamváltozásból eredő kockázat teljes mértékben az adóst terheli. Nem vonták kétségbe, hogy a kölcsön összege valóban euróban került meghatározásra, azonban azt a felperes ténylegesen forintban folyósította, mivel a szerződés lehetővé teszi a devizától eltérő pénznemben történő teljesítést; így a szerződés deviza alapú szerződésnek tekintendő. Állították, hogy a szerződés semmis a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja alapján, ugyanis nem tartalmazza a törlesztő részletek összegét. E körben nincs jelentősége a felek közötti szerződéses egyensúlynak, amelyre az ítélet hivatkozik. A szerződés A.II.1.d. pontja szerint a kölcsön havi törlesztő részlete megközelítőleg 1.922 euró, a havi rendszeres törlesztőrészlet pontos összegét a bank a folyósítás napján számítja ki. Az így kiszámított törlesztőrészlet nem térhet el lényegesen a szerződés ezen pontjában feltüntetett megközelítő törlesztő részlettől. Az alperesek szerint a szerződésben rögzített összeg tájékoztató jellegű, az változhat, a havi törlesztő részlet számításának módja nem állapítható meg. A szerződés nem felel meg az 1/2016. PJE határozat 2. pontjában foglalt követelményeknek,

ugyanis sem az egyedi szerződés, sem az általános szerződési feltételek nem tartalmazzák a szükséges számítási metodikát. Utaltak a Ptk. 205. § (1), illetve 207. § (1) bekezdésére, szerintük „a megközelítő” kifejezés nem tekinthető a megállapodásukat, a szerződés tartalmát egyértelműen rögzítő rendelkezéseknek, így a felperes előre nem látható feltételekkel eltérhet a szerződésben foglaltaktól. Hivatkozott arra is, hogy az F/6. szám alatti elszámolás alapján az előírt havi törlesztő részlet összege 2007-ben 1931,61 euró volt, 2008-ban 1946,66 euró, a további években 2112,15 euró. A felperesi tökelefutási kimutatás megítélésük szerint egy elvi számítás, amely a korábbi hiteltörténeti kimutatással sincs összhangban. A rendelkezésre álló számítási képlet alapján a 204.000 euró alapul vételével a havi törlesztő összeg 1555,39 euró, amely a havi fix 340 euró kezelési költséggel összesen 1895,39 euró. Megítélésük szerint a törlesztőrészlet nem számítható ki, a képlet alapján nem állapítható meg az az összeg, amelyet a hitelező megjelölt és felszámított. A szerződés szerinti törlesztő összeg 1.922 euró, a felszámított összeg 1931.61 euró, a kiszámítható összeg ezekkel szemben 1895,39 euró. A ténylegesen rendelkezésre bocsátott összeg a 204.000 euróval szemben 195.060,2 euró, így e szerint a törlesztő részlet még kisebb lenne.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Egyet értett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a perbeli kölcsönszerződés deviza szerződés. Iratellenesnek tartotta azt az alperesi hivatkozást, hogy a kölcsön összege forintban került folyósításra, ugyanis az devizában történt és a törlesztő részletek beszedésére szintén euróban került sor az adós által devizában készpénz befizetéssel euró pénznemű bankszáján elhelyezett összegből. Mindezt az adós euró pénznemben vezetett bankszámla kivonata is alátámasztja. A kölcsönt két részletben folyósította, az első összeg a hitel kiváltását szolgálta, míg a második szabadon felhasználható volt, ezért a kölcsönszerződés aláírásakor meghatározhatatlan volt, hogy pontosan milyen időpontban, milyen összeg kerülhet folyósításra, így nem lehetett előre meghatározni a törlesztő részletek pontos összegét, csupán megközelítő összeget lehetett megadni. Mivel az első folyósított részlet a kisebb összegű részlet, az első folyósítást figyelembe véve tartalmazta a 240 törlesztő részletet, majd a teljes kölcsönösszeg folyósítását követően további 239-szer 1931,61 euró törlesztő részlet megfizetésére lett volna szükség ahhoz, hogy a tőketartozás a szerződésben rögzített kamatozás mellett maradéktalanul visszafizetésre kerüljön. Megjegyezte, hogy a kölcsönszerződés aláírásakor hatályos Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja szerint nem alkalmazható a semmisség jogkövetkezménye, ha a szerződés nem pontosan, hanem tévesen tartalmazza a törlesztő részlet összegét.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást helyesen állapította meg, és az ítélet tábla az abból levont jogkövetkeztetéssel is egyetért, az ítélet indokait azonban pontosítja, illetve kiegészíti.

Helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felek között létrejött szerződés deviza szerződés. A kölcsönszerződés A.VI.2. pontja rögzíti, hogy a kölcsön kamatát, a kezelési költséget és a kölcsön változó összegű rendszeres tőketörlesztését az adós a kölcsön valutánemében havonta utólag tartozik megfizetni. A kölcsön törlesztése akként történik, hogy az adósnak a banknál a kölcsön valutánemében vezetett bankszámlájáról a bank az esedékesség napján a törlesztő részletet beszedi. A kölcsönszerződés A.II.1.a) pontja értelmében a kölcsön összege 204.000 euró, a d) pont szerint a kölcsön havi törlesztő részlete megközelítőleg 1.922 euró. Az A.VI.2. pont alapján amennyiben az adósnak a banknál a kölcsön valutánemében vezetett bankszámláján nem áll rendelkezésre az esedékesség napján az esedékes törlesztőrészlet, de későbbi napon egy másik valutánemben vezetett bankszámláján rendelkezésre áll valamilyen összeg, akkor e bankszámláról a

bank beszedi az esedékességen túli törlesztőrészlet vagy késedelmi kamat összegét. A szerződés idézett pontja valóban lehetőséget biztosít az adósnak forintban történő teljesítésre is, továbbá a felperes a más devizanemben felajánlott teljesítést is köteles elfogadni; amennyiben nem tenné, a Ptk. 277. § (4) bekezdése szerinti együttműködési kötelezettségét sértené. Ez a rendelkezés önmagában azonban nem teszi deviza alapúvá a kölcsönszerződést.

Az alperesek fellebbezésükben továbbra is állították, hogy a kölcsönszerződés nem felel meg a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjában foglaltaknak.

A kölcsönszerződés A.II.1.d) pontja szerint a kölcsön havi törlesztő részlete megközelítőleg 1.922 euró, amely tartalmazza a kölcsön havi kamatát, a kezelési költséget és a változó összegű rendszeres tőketörlesztés összegét is. A rendszeres törlesztő részlet pontos összegét a bank a folyósítás napján számítja ki és ajánlott levélben közli az adóssal. Az így kiszámított törlesztő részlet nem térhet el lényegesen a szerződés ezen pontjában feltüntetett megközelítő törlesztő részlettől. E rendelkezés szerint a felek a kölcsönszerződésben nem egy konkrét fix összegben, hanem egy előzetesen kalkulált összegben határozták meg a havi törlesztő részlet nagyságát. A Hpt. rendelkezései szerint a szerződésben a törlesztő részlet meghatározása kötelező. Az 1/2016. PJE határozat 2. pontja kimondja, hogy a deviza alapú fogyasztási és lakossági kölcsönszerződés abban az esetben is megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjában foglaltaknak, ha az írásba foglalt szerződés - ideértve az annak a szerződéskötéskor részévé vált általános szerződési feltételeket, illetve üzletszabályzatot is - kiszámítható módon tartalmazza a törlesztő részletek számát, összegét és a törlesztési időpontokat. A törlesztő részletek összege kiszámíthatónak tekintendő, ha a szerződés rögzíti legalább az adatokat és azt a számítási módot, amelyek alapján a törlesztő részletek összege az esedékességek pontosan meghatározható.

A perbeli kölcsönszerződés A.II.1.b) pontja a törlesztő részletek számát (240), a VI.2. pontja pedig a törlesztés időpontját (az első törlesztő részlet a folyósítást követő első naptári 15. nap, a további törlesztő részletek esedékessége pedig az ezt követő hónapok 15. napja) meghatározza. A felperes a folyósítást követően ajánlott levélben közölte a havi törlesztő részletek összegét, amelyek valóban eltérnek a szerződésben kalkulált összegtől.

A szerződésnek a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjába ütközése, illetve annak való megfelelése megítélésénél nem hagyható figyelmen kívül, hogy az örökhagyó a kölcsön visszafizetésének azt a módját választotta, hogy a törlesztő részlet összege annuitásos módszerrel kerül meghatározásra. Az örökhagyó a szerződésben meghatározott irányadó törlesztő részletet, valamint a kölcsön folyósítását követően közölt törlesztő részleteket is elfogadta, annak mértékét az F/17. szám alatt csatolt szerződési feltételek 13.2.6. pontjában írt képlet alapján ellenőrizhette. Nem vitás, hogy e képlet alapján a pontos számítás nem végezhető el, hiszen e szerződési pont maga is rögzíti, hogy a bank a számítás során figyelembe veszi az adott hónap és adott év napjainak számát is; e kamatszámítás biztosítja, hogy az ügyfél havonta egyező összegű részletű összegekben törlessze a kölcsönt. Ugyancsak figyelembe veendő jelentős körülmény, hogy az örökhagyó a 204.000 euró kölcsönt két részletben kérte folyósítani, az első részlet más pénzügyi intézménynél fennálló hitelének kiváltását szolgálta. Ezen összeg csupán a másik bank felé fennálló tartozás meghatározásának időpontjában vált nyilvánvalóvá, az ezt meghaladó összeg - amely később került az örökhagyó részére folyósításra - szabad felhasználású volt. Az annuitásos módszerből adódóan a szerződéskötés megkötésének időpontjában - különös tekintettel arra, hogy a hitel folyósítására szerződést követően két, a szerződéskötéskor még ismeretlen nagyságú részletben került sor - nem volt lehetőség a törlesztő részletek pontos kiszámítására, ugyanis annak elvégzésénél relevanciával bír a folyósított részletek nagysága mellett a folyósítás időpontja is. E tényezőkre figyelemmel lehetetlen volt a folyósítást megelőzően a törlesztő részletek összegének pontos meghatározása. E bizonytalansági tényező a szerződésben is szerepel. A szerződés alapján meghatározható volt a késedelmi kamat összege (kölcsönszerződés A.II.2.A. pont: a fennálló tőketartozás 7,00%-a).

A rendelkezésre álló adatok felhasználásával a képlet alapján maguk az alperesek is elvégezték a számításokat, miszerint a teljes törlesztő részlet 1.555,39 euró. Ehhez a havi 340 euró kezelési költség összegét hozzáadva 1.895,39 euró a törlesztő részlet. Azonban e képlettel ellentétben a szerződésben a felek ettől eltérően, várhatóan 1.922 euróban határozták meg a törlesztés havi összegét, amely az annuitásos törlesztés során a felperes és más pénzintézetek által is alkalmazott részletfüggvénnyel számítható ki. Sem a képlet, sem a felperes által alkalmazott részletfüggvény a folyósítás két részletben történő voltát, továbbá a kamatszámítás szempontjából lényeges tényezőt, a hónapok eltérő napszámát nem tudja figyelembe venni, ezért adódott az eltérés a szerződésben előírányzott és a felperes által a folyósítást követően ajánlott levélben megküldött törlesztő részlet összege között. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben, hogy a szerződésben meghatározott 1.922 euróhoz képest a valójában fizetendő 1931,61 euró csupán 9,61 euróval több, ami a törlesztőrészlet 0,5 %-os növekedését jelenti, ez nem tekinthető a szerződésben foglaltaktól lényeges eltérésnek.

Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja a fogyasztói érdekek védelmét két módon szolgálja. Annak megkövetelése, hogy a szerződésben meghatározásra kerüljön a havi törlesztő részletek összege egyrészt azt teszi lehetővé, hogy a hitelpiacon elérhető termékeket ennek a lényeges adatnak az ismeretében a fogyasztók összehasonlíthassák, másrészt azt a legalább ilyen fontos célt szolgálja, hogy a fogyasztó a saját teljesítőképessége mérlegelésével dönteni tudjon arról, hogy számára vállalható terhet jelent-e a szerződés alapján őt terhelő visszafizetési kötelezettség. A szerződésben megközelítőleg meghatározott 1.922 eurós törlesztő részlettől a ténylegesen felszámított 1931,61 euró olyan csekély mértékben tér el, amely eltérés egyik jogalkotói cél megvalósulását sem hiúsítja meg: az eltérés ellenére a szerződésben megjelölt törlesztő részlet alkalmat teremtett a fogyasztónak mind az egyéb hiteltermékekkel való összehasonlításra, mind pedig a későbbi teljesítés lehetőségének a megítélésére.

Mivel a szerződő felek a szerződésükben meghatározták a törlesztő részlet várható összegét, továbbá a rendelkezésre álló adatok alapján a törlesztő részlet az üzletszabályzatban írt képlet alapján kiszámítható, amely megközelítőleg egyezik a felszámított törlesztő részlettel, a kölcsönszerződés Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjába ütközés miatt nem érvénytelen.

Rámutat még az ítéletábra, hogy a kölcsönszerződés tartalmazta a havi törlesztő részleteket (az annuitásos módszerrel számolt kamat- és tőkerészt), a felperes a fizetési értesítőben tájékoztatta az örökhagyót az adott kamatperiódusban érvényesülő törlesztő részlet összegéről, aki a folyósítási és fizetési értesítő tartalmát nem vitatta, ezen dokumentumban foglaltakat elfogadta. Nem volt elzárva annak lehetőségétől, hogy a vitassa a közölt törlesztő részletek összegét. Az értesítő szerinti kötelezettségének 2013. június 30. napjáig eleget tett, amely körülmény szintén alátámasztja, hogy a szerződő felek meghatározták a törlesztő részletek mértékét.

Nem osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját abban a kérdésben, hogy a törlesztő részlet várható összegét meghatározó feltétel nem ütközik a Ptk. 209. § és a 209/A. § előírásaiba; e kérdésben a bíróság a jogszabály tiltó rendelkezése ellenére foglalt állást. A törlesztő részlet meghatározásának tisztességtelensége a Ptk. 209. § (5) bekezdés alapján nem vizsgálható, a törlesztő részletek összegére vonatkozó szerződéses rendelkezés a főszolgáltatás körébe tartozik és mint ilyen szerződéses rendelkezés tisztességtelensége főszabályként nem vizsgálható csak abban az

esetben, ha az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára annak tartalma a szerződéskötéskor nem volt világos, nem volt érthető. Ilyen körülményre azonban az alperesek nem hivatkoztak.

Hasonlóan foglalt állást a Kúria a Pfv. I. 20.945/2016/14. számú eseti döntésében is.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fenti indokolásbeli pontosítással és kiegészítéssel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperesek fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért az ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alpereseket a felperes másodfokú eljárásban felmerült jogtanácsosi munkadíjának megfizetésére, melyet a bírósági eljárásában megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5), valamint (6) bekezdése alapján határozott meg, mérlegelve a felperesi képviselő által kifejtett tényleges tevékenységet, valamint az ügy bonyolultságát.

Az alperesek teljes személyes költségmentességben részesültek, a le nem rótt fellebbezési illetéket a bírósági eljárásban a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a rendelet 14. §-ában írtak alapján az állam viseli.

, 2017. szeptember 12.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: